

Sygn. akt IX Ka 586/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Adam Zarzycki

Sędziowie: SSO Wojciech Arczyński (spr.)

SSO Jan Klocek

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Misztal

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Lecha Ozierowa

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2014 roku

sprawy **S. K. (1)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 280 § 1 kk, art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku Zdroju X Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Pińczowie

z dnia 23 listopada 2013 roku sygn. akt X K 46/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego S. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 230 (dwieście trzydzieści) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

IXKa 586 / 14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Busku Zdroju Wydział Zamiejscowy w Pińczowie wyrokiem z dnia 25 listopada 2013 r. sygn. XK 46/13 uznał oskarżonego S. K. (1) winnym tego, iż:

1/ w dniu 10 czerwca 2012 roku we W. gmina M. działając wspólnie i w porozumieniu z M. sękačem co do którego tenże wyrok uprawomocnił się, pobili Ł. F. poprzez przewrócenie na ziemię i kopanie po całym ciele, spowodowali u niego obrażenia ciała w postaci złamania kości nosa z przemieszczeniem, rany powieki oka prawego, podbiegnięć krwawych oczodołów oraz innych naruszających czynności narządu ciała na czas dłuższy niż 7 dni, czym narazili

go na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu

i kwalifikując ten czyn jako występki z art. 158 § 1 kk wymierzył S. K. (1) karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

2/ w miejscu i czasie jak w pkt. 1 dokonał kradzieży telefonu komórkowego marki N. (...) o wartości 700 złotych na szkodę Ł. F. i kwalifikując ten czyn jako

występek z art. 278 § 1 kk na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

3/ na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone kary pozbawienia wolności S. K. (1) połączył i wymierzył mu karę łączną 6 | (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

4/ na zasadzie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 2 kk wykonanie wymierzonej S. K. (1) kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat; na zasadzie art. 73 § 2 kk oddał go pod dozór kuratora; na podstawie art. 71 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk orzekł wobec S. K. (1) karę grzywny w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 (piętnaście) złotych;

5/ na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego S. K. (1) od ponoszenia kosztów sądowych,

Apelację od tego wyroku wywiódła obrońca oskarżonego zarzucając:

1/ przepisów postępowania tj. art. 4 k.p.k.; art. 5 § 2 k.p.k.; art. 7 k.p.k. oraz art. 92 k.p.k. poprzez dokonanie jednostronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz pominięcia szeregu ujawnionych okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia w sprawie, w szczególności dotyczących udziału oskarżonego S. K. (1) w zdarzeniu, przypisania mu zamiaru przywłaszczenia telefonu komórkowego, która w konsekwencji doprowadziła do uznania oskarżonego za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia, polegającą na nieuwzględnieniu okoliczności przemawiających za tym, iż feralnego dnia nie doszło do popełnienia przez niego przestępstw określonych w art. 158 § 1 kk, jaki w art. 278 § 1 kk, a także pominięcia całokształtu okoliczności ujawnionych w postępowaniu, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, które winny stanowić podstawę orzeczenia, poprzez pominięcie istotnych okoliczności ujawnionych przez świadków i samych oskarżonych, w szczególności co do przebiegu zajścia zdarzenia, opinii biegłego niewykluczającej udziału jednej osoby w bójce,

II. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia a mający wpływ na

jego treść poprzez błędną analizę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego przejawiającą się w przecenieniu okoliczności obciążających głównie zaś wyjaśnień samego pokrzywdzonego jak też opinii biegłego lekarza medycyny sądowej opiniującego w sprawie odnośnie mechanizmu powstania obrażeń jakich doznał pokrzywdzony a to czy obrażenia jakich doznał pokrzywdzony były skutkiem pobicia przez jednego lub większą ilość sprawców jak też tego, iż jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w początkowej fazie zajścia wśród oskarżonych był piąty ustalony w toku postępowania mężczyzna, który przed przyjazdem policji udał się do domu co w konsekwencji doprowadziło do sytuacji w której niedające się usunąć wątpliwości zostały rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego a z drugiej strony niedoceniecie okoliczności przemawiających za przyjęciem tezy, iż oskarżony prócz tego, iż był na miejscu zdarzenia nie brał w nim udziału obserwując tylko co się wokół niego dzieje będąc pod znacznym wpływem alkoholu zwłaszcza w sytuacji gdy do pobicia Ł. F. przyznał się drugi z oskarżonych M. S. (1) a całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego głównie zeznań świadków oraz wyjaśnień samych oskarżonych nie przeciwstawia się temu twierdzeniu jak też to, iż oskarżony S. K. (1) nie dopuścił się kradzieży telefonu komórkowego marki N. (...) należącego do pokrzywdzonego a ten znalazł się w jego posiadaniu tylko dlatego, iż działał w błędnym przekonaniu, iż aparat telefoniczny, który podniósł z ziemi podczas feralnego zajścia stanowi jego własność gdyż sam miał w owym czasie taki sam model telefonu

III. Obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 278 § 1 kk poprzez przypisanie oskarżonemu zamiaru przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej tj. telefonu komórkowego, podczas gdy analiza materiału dowodowego nie wykazała by S. K. (1) działał z zamiarem przywłaszczenia, jako iż nie miał on świadomości, iż jest to nie jego telefon komórkowy.

Podnosząc te zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania przypisanych mu czynów albo o warunkowe umorzenie postępowania albo też o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna w stopniu oczywistym.

Bezspornym w sprawie jest, iż w dniu 10 czerwca 2012 r. pokrzywdzony Ł. F. doznał obrażeń ciała opisanych w zaskarżonym wyroku a także w opinii biegłego lekarza S. Z., który ilość tych obrażeń określał na co najmniej dziewięć do dziesięciu. Z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, iż Sąd Rejonowy przebieg zdarzenia w trakcie którego Ł. F. doznał obrażeń ustalił przede wszystkim w oparciu o zeznania Ł. F. uzupełnione częściowo zeznaniami świadków D. F. (1), G. K. i A. S..

Z treści apelacji wynika, iż zmierza ona do wykazania niewiarygodności zeznań Ł. F., a w konsekwencji do błędu Sądu Rejonowego, który przebieg będącego przedmiotem osądu zdarzenia ustalił w oparciu o zeznania tegoż Ł. F.. Analizując literalną treść zeznań Ł. F. stwierdzić należy, iż ocena tych zeznań, uznanych przez Sąd Rejonowy za konkretne jest prawidłowa, a podkreślenia wymaga fakt, iż Ł. F. nie wskazywał sprawców pobicia go konsekwentnie twierdząc, że nie widział kto go bił i że był bity przez dwie lub trzy osoby. Sąd Rejonowy przyjmując za podstawę dokonania ustaleń co do przebiegu zdarzenia zeznań Ł. F., trafnie zwrócił uwagę na konkluzję opinii biegłego dr S. Z. który przyjął, iż na podstawie dokumentacji medycznej nie da się ustalić, czy obrażenia ciała doznane przez Ł. F., były skutkiem uderzeń zadanych przez jedną czy więcej osób, ale uwzględniając mnogość tych obrażeń i ich rozmieszczenie uznał za bardziej prawdopodobne, iż powstały one na skutek uderzeń zadanych przez więcej niż jedną osobę. Podważając zasadność przyjęcia przez Sąd Rejonowy za podstawę dokonanych ustaleń zeznań Ł. F. skarżąca wskazuje na sprzeczność tych zeznań z wyjaśnieniami S. K. (1), M. S. (1), M. S. (2). Skarżąca nie zauważa jednak- co prawidłowo wykazał Sąd Rejonowy analizując wyjaśnienia wymienionych osób, że są one zarówno wewnątrz jak i wzajemnie sprzeczne i nie przyjęcie ich za podstawę dokonania ustaleń nie jest sprzeczne z zasadami zawartymi w treści przepisu art. 7 kpk.

Bezspornym jest w sprawie fakt, iż gdy do miejsca pobicia Ł. F. nadjechali samochodem S. K. (2) i A. S., M. S. (1) przemieścił leżącego na jezdni pokrzywdzonego w miejsce, gdzie zlokalizowano plamę krwi, pochodzącą z obfitej krwawiącego złamanego nosa Ł. F. w kierunku pobocza. Okoliczność ta- pominięta zresztą przez skarżącą- nie uzasadnia wykazanego przez nią poglądu, iż ilość śladów krwi świadczy o innym niż wykazał Ł. F. przebiegu zdarzenia.

Z wyjaśnień M. S. (1), S. K. (1) i M. S. (2), a także z zeznań ich kolegi D. F. (2) wynika, że za odchodzącym pokrzywdzonym pobiegli M. S. (1), S. K. (1) i M. S. (2). Jest okolicznością bezsporna i prawomocnie w niniejszej sprawie rozstrzygniętą iż pokrzywdzonego zaatakował i bił M. S. (1). Żaden z zebranych w sprawie dowodów nie zawiera informacji, iż do bitego pokrzywdzonego na bezpośrednio bliską odległość zbliżył się M. S. (2). Oskarżony S. K. (1) składając w sprawie sprzeczne wyjaśnienia przyznał jednak, iż podniósł leżący na ziemi w odległości 1, 5 metra od leżącego pokrzywdzonego telefon komórkowy, a M. S. (2) w swych wyjaśnieniach twierdzi, iż S. K. (1) telefon ten wyciągnął pokrzywdzonemu z kieszeni (z tych wyjaśnień M. S. (2) w kolejnych wyjaśnieniach wycofał się) to ustalenie Sądu Rejonowego przyjmujące fakt, iż S. K. (1), który znalazł się w bezpośredniej bliskości pokrzywdzonego był tą osobą, która oprócz M. S. (1) zadawała ciosy pokrzywdzonemu jest zgodna z jego twierdzeniami o biciu go przez więcej niż jedną osobę i nie pozostaje w sprzeczności z zasadami opisanymi w przepisach art. 5 § 2 kk i art. 74 kk.

Sąd Okręgowy w pełni zaaprobował stanowisko Sądu Rejonowego odnoszące się do instytucji zamiaru przywłaszczenia przez S. K. (1) telefonu stanowiącego własność pokrzywdzonego w posiadanie którego oskarżony (...) wszedł w okolicznościach przez siebie wskazanych. Na prawidłowość dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny wskazuje fakt natychmiastowego przekazania tego telefonu M. S. (2) i treść wypowiedzianych przy tym przez oskarżonego słów kierowanych do M. S. (2), a cytowanych przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Argumentacja apelacji podważająca to stanowisko, w istocie jest jedynie gołosłowną z nim polemiką i na aprobatę nie zasługuje.

Wszystkie te okoliczności mając na uwadze Sąd Okręgowy w pełni podzielił zasadność stanowiska Sądu Rejonowego definiującego zasadę odpowiedzialności S. K. (1) i ocenę prawną przypisanych mu czynów. Nie budzi również żadnych

zastrzeżeń stanowisko Sądu Rejonowego odnoszące się do wymiaru orzeczonej oskarżonemu (...) kary, której w żadnej mierze nie można uznać za nadmiernie surową czy niesprawiedliwą.

Z tych przyczyn na zasadzie art. 437 § 1 kpk, 626 § 1 kpk, art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt. 2 , art. 3 ust. 1 i art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

(SSO Wojciech Arczyński) (SSO Adam Zarzycki) (SSO Jan Klocek)